

2019. június

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Ballag már a vén diák tovább, tovább; Búcsúzni kell most cimborák tovább, tovább. Az élet hív, a munka vár, Itt az óra, meg ne állj, Tovább, tovább, tovább! – Zengett a szépen feldíszített iskolában. A szülők szintén díszben, ott ültek a díszteremben és meghatottan gyönyörködtek gyerekeikben. Az egyik anyuka odafordult a mellette ülő anyukához – 12 éve ismerik egymást, sok szülői értekezleten találkoztak – Hát ezt is megértük, mindjárt leérettségiznek és megkezdik a felnőtt életet. Bizony, azt éneklük, hogy az élet hív, a munka vár, de én nem tudom, milyen élet hívja, miféle munka várja őket. A nóta szép, de fel vannak-e készítve az életre, és tudják-e valamire használni azt a rengeteg tudást, amit 12 évig próbáltak itt beléjük gyömszölni! Mi ide beírtuk őket – mert ez egy jó hírű iskola –, de az, hogy mit ér az érettségi, azt akkor se tudtuk, most se látjuk. Az én fiam – vette át a szót a másik anyuka –, még most se tudja, mit szeretne, ugyan beírtunk valamit a továbbtanulási lapjára, de ő azt mondta, hogy neki teljesen mindegy. Amit szeretne csinálni, abból nem lehet megélni, amiből meg megélhetne, ahhoz semmi kedve. Csak azt nem tudom, hogy ki ezért a felelős! Mi mindent megadtunk neki, talán erőnkön felül is, az iskoláról is azt mondják, hogy jó, csak a gyerek nem viszi semmire. Fel búcsúsókra cimborák!

Korunk embere szabad szeretne lenni, szabadon, minden külső befolyástól mentesen akar dönteni mindenben. A fogyasztói társadalom sok lehetőséget kínál, szabadon dönthetünk, hogy piros, vagy kék szappantartót vegyünk-e, az a kérdés azonban fel se merül, hogy minek, mire jó, ha a pirosat választjuk, és miért nem jó, ha a kéket? Vedd meg, használd, amíg neked tetszik, aztán dobd el! Az individualista fogyasztói mentalitás arra buzdít, hogy foglalkozzék mindenki a maga és szűk környezete pillanatnyi használat és érdekével. A szívünk-lelkünk mélyén lévő vágyak és kívánságok mindenkinek a magánügyei, ezekkel foglalkozzék mindenki maga.

A mai világnak – a maga sokféle és nyomasztó fogyasztói kínálatával – nagy veszedelme az egyénközpontú szomorúság, amely a kényelmes és kapzsi szívből, a felszínes élvezetek beteges kereséséből, a magára hagyatott lelkiismeretből fakad. (EG 2) „Magadnak teremtettél minket, Istenünk és nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned.” Írja Szt. Ágoston (Vallomások, 1,1) A keresztény családban a nehézségeket és problémákat az Úr keresztségével egyesülve élik át, fájdalmuk, szenvedésük szeretetet-áldozattá alakul, örömeikben, ünnepeikben, pihenésükben pedig részesednek Krisztus feltámadásának életteljességében. (vö. AL 317) Az ilyen családban élő gyermek már szinte a bölcsőben találkozik Krisztussal, és ez a találkozás képes szíve nyugtalanságát feloldani és örömmé formálni. Mindebben a családnak, főként pedig a szülőknek nagy és komoly feladata van: a hit továbbadása, az akarat nevelése, a jó és a szép iránti vonzódás kifejlesztése, a szabadság és az igazság tisztelete, a jó, az igaz, a szép melletti döntés képességének kialakítása. Mindezt pedig átjárja és megalapozza a szeretet, mert a gyermeknek meg kell éreznie, hogy szülei méltók bizalmára, a javát akarják, arra tanítják, amit maguk is sikerrel gyakorolnak. (vö. AL 263-264) Így válik a család családgyházzá és ezzel egyidejűleg a társadalom evangelizáló kovászává.

Milyen hatással van családi életre a fogyasztói kultúra, a használd és dobd el mentalitása, a leselejtezés kultúrája? Hogyan tudjátok gyerekeiteket megóvni a „modern” szellemi áramlatok önző, anyagi és mindent relatívnak tartó mentalitásától?

Nem könnyű a mai világ eszmei zűrzavarában egy fiatalnak sorsdöntő kérdésekben dönteni. Az ipari-gazdasági élet olyan átalakulásban van, amelynek sem az irányát, sem a végkifejletét nem lehet látni. Hogyan tudná egy érettségiző fiatal átlátni, hogy milyen pályán tudná sikerrel megállni a helyét, amikor még azt sem lehet tudni, hogy egy-egy szakterület hova és hogyan fejlődik? Sokszor a szülők sem sokat

tudnak segíteni, ők sem láthatják át az elszabadult fejlődést. A jó iskola abban tud a szülőknek segíteni, ha tudományok és művészetek legújabb eredményei fényében olyan perspektívát tud a fiatalnak adni, amely nem az egyes ember – sokszor önző, materialista és az igazságot relativizáló – szempontjai szerint mutatja meg a világot, hanem figyelmét az egész emberi közösség létének értelmére és céljára irányítja, képessé teszi a transzcendens valóság befogadására. A Teremtő a világot jónak teremtette (Ter 1, 31), az embert pedig a saját képére és hasonlatosságára. Isten nem teremtett selejtet, ami tökéletlen világban, az az ember bűnének a következménye. Aki így látja a világot, a társadalmat és embertársait, az mindenben meglátja a jót, nem veszi el kedvét látva a sok bajt, szegénységet, nyomorúságot, háborút és természeti katasztrófát, és azt keresi, hogy hol és hogyan tudna bekapcsolódni a Teremtő munkájába.

Hogyan tudjátok a keresztény Isten- és emberképet gyerekeiteknek átadni anélkül, hogy ez elszigetelné őket osztálytársaiktól? Hogyan tudtok az iskolával együttműködni?

A család és iskola együttműködésével éretté váló, a világot, a társadalmat és embertársait Isten szemszögéből látó fiatal pályaválasztásakor buzgón kéri Isten segítségét, rábízta magát Isten megvilágosító kegyelmére. Kéri, hogy találjon képességeivel, lehetőségeivel és hajlamaival összhangban lévő megoldást, és találja meg azt a pályát, amelyet Isten már születése előtt számára kijelölt. Ha szabadon úgy dönt, hogy elfogadja ezt a tervet, akkor elfogadja Isten szeretetét, és növekedik a szeretetben, és nem csügged, ha ezért újra meg újra erőfeszítéseket kell tennie, mert tudja, hogy Isten szeretete kifogyhatatlan. „A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül.” (1 Ján 4,10)

Mit tudtok tenni a szeretet civilizációjának terjedéséért a családban, a rokonságban, baráti körötökben?

A ballagási ünnepség az iskola igazgatójának búcsúbeszédével zárult. Megemlékezett a búcsúzó diákokról, méltatta jó teljesítményeiket, majd sok sikert, örömet és boldogságot kívánt nekik felnőtt életükben. A siker önmagában még nem okoz örömet – mondta –. A sikerért meg kell dolgozni, sokszor nagyon keményen, a siker gyakran csak szenvedések árán érhető el, de aki tudja, hogy erőfeszítéseinek eredménye örömet okoz másoknak, az a nehézségek ellenére is örülni tud a sikernek. Az öröm azonban még nem boldogság. Boldog az az ember, aki tudja, hogy élete Isten akarata szerint folyik. Tudja, hogy a maga elé tűzött cél Isten akarata szerinti, érzi és tudja, hogy Isten segíti, vele van. Sikerének és örömének kulcsa, hogy bármihez fog, azzal kezdi: „Legyen meg a Te akaratod”. Az ilyen boldog emberrel jó együtt lenni, jó a barátjának, munkatársának lenni. Azt tapasztalom, hogy az ilyen boldog emberek megtalálják Isten által nekik szánt párjukat, és boldog családi életet élnek. Búcsúzóul tehát azt kívánom nektek, legyetek maradéktalanul boldogok.

Bíró László tábori püspök
az MKPK Családbizottságának elnöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke